

РЕШЕНИЕ

№ 3916

гр. София, 14.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 07.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10927** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С оглед задължителните указания на ВАС дадени с определение № 4033 от 13.04.2023г по адм д № 341/ 2023г:

Производството е по реда на чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗД) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. С. Р. против Решение № 521 от 8.11.2022г по преписка 121/ 2022г на Комисия за защита от дискриминация с което с което на осн.чл. 27 ал.2 т.5 вр. с чл. 70 ал.1 от ЗЗдискрм :

1. Установява, че МОН не е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗдискрм по отношение В. С. Р..
2. Установява, че Г. Д.-директор на дирекция „Висше образование“ в МОН не е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗдискрм по отношение В. С. Р..
3. Установява, че Нов български университет не е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗдискрм по отношение В. С. Р..
4. Установява, че проф. В. В.-ръководител департамент „Право“ не е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗдискрм по отношение В. С. Р..

В жалбата и допълнението към нея твърди , че решението не е постановено в предвидената от закона форма, налице било съществено противоречие между мотиви и диспозитив. Обосновава доводи за съществени процесуални нарушения, не било

проведено открито заседание, неправилно били конституирани страните в производството. Обжалваният акт противоречал и на материално правните разпоредби. Моли да се отмени решението и преписката върне на адм. орган за ново разглеждане. Претендира разности.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юриск. възнаграждение.

Заинтересованите страни – Г. Д.- директор на дирекция „Висше образование“ в МОН и проф В. В.-ръководител департамент „Право“ не вземат становище по жалбата. МОН чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. НБУ предоставя на съда да прецени основателността на жалбата.

Като доказателства по делото са приложени представените с административната преписка и жалбата писмени доказателства.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, Административен съд София – град, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Производството пред административния орган е образувано по жалба с вх. № 44-00-1898 от 31.05.2022г от В. С. Р. с изложени оплаквания за осъществена дискриминация по признак „образование“ по см. на чл. 4 ал.1 от ЗЗДискрм по отношение Министерство на образованието и науката и Директор на дирекция „Висше образование“ в МОН.

В съответствие с изискванията на чл. 60 от ЗЗДискрм докладчикът е изготвил заключение и е и представил преписката на председателя на състава за насрочване заседание. Видно от уведомятията за призоваване, такова е насрочено за 10.11.2022г .

По повод получена информация с писмо № 90-08-79 от 24.10.2022г от МОН, че при проведеното обучение от В. Р. по специалността „право“ е потвърдено издаването на холограмен стикер, който е предаден на Висшето училище с писмо от 23.08.2022г и изразени доводи за липса на правен интерес от водене процедурата по реда на ЗЗДискрм пред КЗД, ответникът в закрито заседание на 8.11.2022г /два дни преди насроченото открито заседание/ постановява оспореното в настоящото съдебно производство Решение № 521 от 8.11.2022г по преписка 121/ 2022г с което на осн.чл. 27 ал.2 т.5 вр с чл. 70 ал.1 от ЗЗДискрм :

1. Установява, че МОН не е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗДискрм по отношение В. С. Р..
2. Установява, че Г. Д.-директор на дирекция „Висше образование“ в МОН не е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗДискрм по отношение В. С. Р..
3. Установява, че Нов български университет не е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗДискрм по отношение В. С. Р..
4. Установява, че проф. В. В.-ръководител департамент „Право“ не е извършил дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗДискрм по отношение В. С. Р..

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл. 47 ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган,

осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите, тоест при извършената на основание чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено от компетентния по чл. 47 от ЗЗДискр. административен орган. Жалбата е разгледана от компетентен състав по см. на чл.48 ал.2 т.3 от ЗЗДискрм във връзка с твърденията за осъществена дискриминация по признак „образование“.

Съдът намира обаче, че решението е постановено в нарушение на изискванията за форма на акта, съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 66 от ЗЗДискр поради несъответствие между мотивите му и постановения диспозитив. Налице е несъответствие между формираната воля на решаващия орган, обективизирана в мотивите на решението и нейното външно изразяване в неговия диспозитив.

След като е изложила мотиви на л. 3 /последен абзац/ и л. 4 от решението, че с оглед получена информация с писмо № 90-08-79 от 24.10.2022г от МОН, че при проведеното обучение от В. Р. по специалността „право“ е потвърдено издаването на холограмен стикер, който е предаден на Висшето училище с писмо от 23.08.2022г, поради което и не е налице правен интерес от водене на процедурата пред КЗД, като по този начин е и преустановено нарушението, то на осн. чл. 27 ал.2 т.5 АПК вр с чл. 70 ЗЗДискрм производството по преписката № 121/ 2022г следва да се прекрати поради отпадане основанието за водене производството, Комисията е постановила, диспозитив, с който е установила, че ответните страни не са извършили дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗдискрм по отношение В. С. Р.. Тоест, в мотивите са изложени доводи за наличието на предпоставките по чл. 27 ал.2 т.5 АПК относими към преценка допустимостта на искането и обуславящи прекратяване производството по преписката пред КЗД, а в диспозитива е налице произнасяне по основателност на жалбата. Ето защо, крайният правен резултат, че ответните страни не са извършили дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗДискрм по отношение В. С. Р. не представлява логическо следствие от изложените съображения.

В конкретният случай в диспозитива на административния акт КЗД се произнася по основателност на жалбата, а в мотивите приема недопустимост на искането. Посочената правна норма на чл. 27 ал.2 т.5 АПК на основание на която е постановено оспореното решение не съответства на словестното изразение, че не била осъществена дискриминация по признак образование по чл. 4 ал.1 от ЗЗДискр от ответните страни по отношение на В. С. Р.. Същевременно в мотивите липсват каквито и да било установени факти относими към извода, че не е осъществена дискриминация. В обобщение налице е несъответствие между формираната воля на решаващия орган, изразена в мотивите на решението и неговия диспозитив, след като КЗД е приела в мотивите наличие на основание по чл. 27 ал.2 т.5 АПК обуславящо прекратяване производството по преписката, а в диспозитива е приела, че не е осъществена дискриминация, тоест произнасяне по основателност. В мотивите на процесното Решение № 521 от 8.11.2022г по преписка 121/ 2022г на Комисия за защита от дискриминация са развити съображения за отпаднал правен интерес обуславящ прекратяване производството по преписката на осн. чл. 27 ал.2 т.5 АПК вр с чл. 70 ал.1 от ЗЗДискрм. От друга страна, в диспозитива на решението, КЗД се е произнесла по съществуването на спора като е установила, че ответните страни не са извършили дискриминация по признак „образование“ по чл. 4 ал.1 от ЗЗдискрм по

отношение жалбоподателя. Следователно липсва изричен диспозитив, въпреки развитите мотиви за недопустимост на жалбата и за прекратяване на производството.

Това противоречие представлява особено съществено нарушение на формата на акта, тъй като пречатства възможността да се установи каква е била действителната воля на решаващия орган. Мотивите и диспозитива са две безусловно необходими и взаимнообвързани части. Мотивите са писмени съображения на органа, обхващащи преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните изводи, въз основа на които органът е стигнал до своето решение, въз основа на които е обосновал крайния си извод, изведен в диспозитива на акта. Мотивите са отправна точка за преценка на законосъобразността и правилността на констатациите и изводите на органа. Съдът не е компетентен да отстрани констатираното противоречие между мотивите и диспозитива на решението на КЗД. При противоречие между мотивите и диспозитива, не може да бъде осъществен дължимия от АССГ контрол за законосъобразност. Недопустимо е АССГ да постанови акт, който замести този на Комисията за защита от дискриминация, което би лишило страните от една инстанция по фактите и приложението на закона. Настоящата инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на КЗД по фактите, включени в предмета на доказване, но е оправомощена да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране. Следва да се отбележи и наличието на различен административно производствен ред при приемане основание обуславящо прекратяване производството по преписката на осн чл. 27 ал.2 т. 5 АПК и основанието за разглеждане основателността на искането и постановяване на решение по чл. 68 от ЗЗДискр. След като приеме за допустимо искането, то по арг от чл. 60 и сл. от ЗЗДискр. се провеждат открити заседания, за които страните се призовават, дава им се в съответствие с чл. 62 от ЗЗДискр. възможност да се помирят, изслушват направените от присъстващите искания и изложените пред Комисията съображения по същество. При приемане недопустимост на искането открити заседания не се провеждат, а актът се постановява в закрито заседание.

Предвид приетото в мотивите, че производството по преписката следва да се прекрати на осн чл. 27 ал.2 т.5 АПК, то недоумение будят изводите на КЗД в диспозитива касаещи основателността на жалбата, а именно че ответниците не са извършили дискриминация по признак „образование“ по см. на чл. 4 ал.1 от ЗЗДискрм. Констатираното противоречие между мотиви и диспозитив води до невъзможност за преценка на законосъобразността и правилността на констатациите и изводите на органа, тъй като е недопустимо съдът да гадае волята на органа.

Описаното представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК.

По така изложените правни аргументи и при съобразяване чл.168 АПК настоящата съдебна инстанция обоснова краен извод за незаконосъобразност на оспореното решение, като издадено от компетентен административен орган, но при неспазване на установената форма и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила - чл.146 т.3 АПК.

Оспореното решение следва да се отмени като незаконосъобразно и преписката да се върне за произнасяне съгласно мотивите изложени по -горе.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя му се следват разноси в размер на 1500 лв. заплатено адв. възнаграждение. Направеното възражение от КЗД за прекомерност е неоснователно предвид, че заплатеното адв. възнаграждение е в размер на минимума по чл.8, ал.2 т.9 от Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С оглед изхода на спора на ответника не се дължи юриск.възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 521 от 8.11.2022г по преписка 121/ 2022г на Комисия за защита от дискриминация.

ИЗПРАЩА административната преписка на Комисия за защита от дискриминация за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивната част на решението в срок от 1 (един) месец от влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на В. С. Р. разноси в размер на 1 500 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните

Съдия: